
Přede mnou se neschováš

Detektiv Mike Wilson nebyl schopen se uklidnit. Nesmírně ho rozčilovalo, že se mu stále nedaří uchopit ten správný volný konec vyšetřování vraždy Kerry Dowlingové. Neměl jedinou informaci, jež by ho navedla k člověku, který prodal Kerry pivo a pak se jí pokoušel vnutit na večírek.

Podle Kerryiny kamarádky, která mu o té nepříjemnosti řekla, se snažil Kerry umluvit, aby se s ním po skončení večírku sešla u nich v domě. Dejme tomu, že tam skutečně přišel potom, co Alan odešel. Už dřív se ke Kerry choval agresivně. Pokud ho znovu odmítla, mohl by na ni zaútočit?

Existoval jediný způsob, jak by se o tom člověku mohl dozvědět něco konkrétního.

Druhý den Mike zavolal Aline do školy. „Aline, Alan sice byl obviněn, ale pořád potřebuji zjistit pár věcí, aby bylo možné vyšetřování uzavřít, a možná byste mi v tom mohla pomoci.“

„Samozřejmě,“ souhlasila Aline.

„Rád bych se s vámi sešel a pár minut si promluvil.“

„Jistě. Chcete přijet k nám domů?“

„Ne. Tenhle rozhovor bych s vámi radši vedl mezi čtyřma očima.“

„A kdy byste tak myslel?“

„Nemáte náhodou dnes večer volno?“

„Ale ano, mám.“

„Rád bych se vyhnul Saddle Riveru, kde by nás mohl někdo poznat.“

Dohodli se, že se později odpoledne sejdou v restauraci na Old Hook Road ve Westwoodu.

Aline na místo přijela přesně o půl šesté a Mike už na ni mával z rohového boxu. Vklouzla dovnitř a posadila se naproti němu.

„Po tom, co jsme spolu mluvili, mě napadlo, že byste možná radši zašla někam na sklenku vína než na šálek kávy,“ poznamenal Mike.

„Abych pravdu řekla, byla bych radši. Už tak se mi zdá, že piju kávy až moc.“

Mike se usmál. „Poslyšte, ve vedlejší budově je nějaká irská restaurace, která zrovna otvírá. Ani bychom nemuseli přeparkovat auta. Nezapomněli jsme třeba tam?“

„To nezní špatně.“

O pět minut později seděli v restauraci O'Malley's u stolu v rohu vedle baru. Aline upila ze svého Pinot Grigio, Mike si dal pivo.

„Aline, já dobře vím, co si o Alanovi myslí vaše matka a jak je přesvědčená o jeho vině, a proto jsem s vámi nechtěl mluvit před ní. Věřím sice, že to udělal, ale existují ještě dvě otevřené možnosti, které bych chtěl objasnit. V první řadě potřebuji najít člověka, který pomáhal Kerry s pneumatikou.“

„Jak bych vám v tom mohla pomoci?“

„Sedm děvčat, která byla na večírku, chodí v současné době do posledního ročníku střední školy. Ty holky ještě nejsou plnoleté. Jejich rodiče odmítli souhlas k tomu, abych si s nimi promluvil. Předpokládám, že vy jako výchovná poradkyně se dostanete snáze do kontaktu s některými z těch dívek.“

„Dřív nebo později asi ano.“

„Dá se předpokládat, že s vámi budou mluvit i o Kerry?“

„Je to možné.“

„Kerry pověděla jedné z dívek, se kterými už jsem mluvil, o tom chlapíkovi, co jí pomáhal s pneumatikou. Mohla to ale říct i dalším děvčatům. Kdyby s vámi začaly mluvit o Kerry, nemohla byste se o tom nějak při rozhovoru zmínit?“

Aline prudce vydechla. „Chápete přece, že tímhle bych se ocitla na eticky hodně nejisté půdě. Pravidla respektování soukromí jsou pro výchovné poradce velmi přísná.“

„To já samozřejmě vím. A nechci o těch děvčatech zjišťovat žádné osobní informace. Třeba nemusím ani znát jméno dívky, která by vám něco řekla. Ale jestli některá z nich ví něco, co by mě dovedlo k tomu chlapíkovi, hrozně by mi to pomohlo. Kdybych vám dal seznam jmen, nemohla byste je navést k povídání o Kerry a zmínit se o tom člověku, který jí pomohl vyměnit kolo u auta?“

Aline chvíli přemýšlela. Připomínala si, že se pouští do něčeho, co by ji mohlo připravit o práci. Na druhé straně si dobře vzpomínala na užaslý výraz ve tváři Alana Crowleyho, když ho fotografovali, jak jde ve vězeňském mundúru a s pouty na ruku ze soudní síně. Pokud existuje sebemenší možnost, že je nevinný...

„Udělám to,“ přikývla nakonec.

Vážný výraz v Mikeově tváři se změnil v úsměv.

„Děkuji. Možná to celé nikam nepovede, ale musím to prověřit.“

Pozvedl korbek, který stál před ním. „Dobré pivo na konci dlouhého dne mi sedne,“ prohlásil s úsměvem.

„A u mě je to stejné, pokud jde o sklenku vína.“

Naklonil se blíž k ní. „Na to se napijeme.“

Jejich sklenice se s cinknutím dotkly.

„Říkal jste, že se mnou chcete mluvit ještě o něčem,“ připomněla mu Aline a znělo to spíš jako otázka.

„Možná o nic nejde, ale nejde mi z hlavy ta poslední textovka, kterou vám Kerry posílala ten den, kdy se konal večírek. Podle vás se někdy chovala přehnaně dramaticky, ale zajímalo by mě, jestli vás třeba nenapadlo, o čem se mohla v té zprávě zmiňovat.“

„Já se sama sebe ptám pořád dokola na totéž,“ připustila Aline. „A odpovídám si, že ne. Kerry mi běžně psala o tom, že dostala ze dvou předmětů výborné, nebo že oslavují s týmem třetí vítězství v řadě. Ale nikdy nepsala ve stylu ‚musím s tebou mluvit o něčem hrozně důležitém‘ nebo podobně.“

„Z výslechů různých lidí jsem se dozvěděl, že Kerry se v poslední době s Alanem rozcházela a zase dávala dohromady. Nemyslíte, že by se ta zpráva mohla týkat téhle věci?“

Aline zavrtěla hlavou. „Na to můžu říct jen tolik, že to prostě nevím.“

„Myslel jsem si, že mi tohle řeknete.“

Mike se napil piva. „Takže vás poprosím, abyste se – až budete s těmi děvčaty mluvit o Kerry – zmínila i o tom, jestli se některému z nich nesvěřila s něčím *velmi důležitým*.“

Tentokrát Aline neváhala. „Ano, samozřejmě.“

„Těší mě, že hrajeme podle stejných not,“ pronesl Mike spokojeně a dodal: „Dostal jsem hlad. Nemohla byste zůstat i na večeri? Byl jsem tady minulý měsíc. Nevím, kde vyhrabali toho kuchaře, ale je opravdu výborný.“

Vida, druhé pozvání na večeři během několika dní, pomyslela si Aline. Rodiče šli s přáteli večer do klubu, tak proč ne? řekla si. „Doufám, že mají dušené hovězí se zeleninou,“ usmála se.

„To se rozumí samo sebou, když je to irská hospoda. Minule jsem si to tady taky dával. Opravdu moc dobré.“

„Přemluvil jste mě.“

Večeře byla skutečně tak lahodná, jak Mike sliboval. Pak si povídali o minulých časech. „Nastoupila jsem na Kolumbijskou univerzitu,“ svěřila se Aline. „Vždycky jsem počítala s tím, že budu nejspíš sociální pracovnice nebo učitelka. Ale během studia jsem nějak pochopila, že pro mě bude nejlepší profese výchovné poradkyně. Baví mě pomáhat dětem a radit jim při výběru budoucího povolání.“

„Já jsem taky místní,“ přiznal Mike. „Vyrůstal jsem v okrsku Washington Township, hrál fotbal za univerzitu St. Joe's v Montvale a pak jsem odešel do Michiganu. Tam už jsem ale fotbal nehrál.“

„A vaši rodiče, nebo rodina, bydlí pořád ve Washington Township?“

„Já jsem jedináček, a když jsem dokončil vysokou školu, rodiče se odstěhovali do New Yorku. Táta si tam zařídil advokátní kancelář a máti se věnuje umění.“

„A co potom, když jste skončil v Michiganu?“

„Když jsem dodělal školu, už jsem věděl, že se chci věnovat trestnímu právu. Absolvoval jsem kurz trestního práva na škole Johna Jaye na Manhattanu. Pak jsem několik let pracoval na policejním oddělení ve Waldwicksu, než jsem získal místo v úřadě prokurátora. Minulý červen jsem dokončil docela tvrdé čtyřleté večerní studium na právnickém institutu Seton Hall.“

„Podle toho, co říkáte, jste velice ambiciózní. Co budete dělat teď, když už máte právnický titul?“

„Napřed bych chtěl složit advokátní zkoušky. Pak ještě nevím. Ale kdybych chtěl i dál postupovat po policejním služebním žebříčku, právnický titul mi dost pomůže.“

„Už jste pracoval s rodinami jako je moje, kde někoho z rodiny zavraždili?“

„Za šest let, co jsem v úřadu prokurátora, bohužel mnohokrát.“

„Ode mě jako výchovné poradkyně se čeká, že budu tak trochu odborník na různé strategie. Pro mě je to samozřejmě taky hrozné, ale matku

a otce smrt Kerry doslova ničí. Tak si říkám, jestli se jim vůbec někdy vrátí klid.“

„Až bude po soudu a prosadí se spravedlnost, začne se jim zvolna hojit i tahle rána.“

„To doufám,“ vzdychla Aline. „Oni mi opravdu moc pomohli, když jsem sama prožívala pravé peklo.“

Mike se zatvářil nechápavě, a tak mu pověděla, jak jí opilý řidič zabil Ricka.

„Co se stalo s řidičem, který ho zabil?“

„Osvobodili ho, protože jeho kamarád zalhal a poskytl mu alibi. Nehodu nikdo neviděl. Ten jeho kamarád se vezl jako spolujezdec a tehdy nic nepil. Všichni jsme byli přesvědčeni, že než přijela policie, vyměnil si s řidičem místo. Svědci, kteří byli také na tom večírku, naopak tvrdili, že když řidič odcházel, což bylo jen několik minut před nehodou, tak byl zpítý pod obraz a sedal si za volant. A šlo o jeho auto. Myslím, že porota si nebyla úplně jistá, a tak ho raději osvobodili.“

„Takové věci se bohužel někdy stávají.“

Aline po kratičké pauze rozechvělým hlasem dodala: „Teď je ženatý, má dvě děti, dobré místo na Wall Streetu a žije si šťastně.“

„Jakpak jste se s tím dokázala vyrovnat?“ zeptal se Mike mírně.

„Napřed jsem hrozně zuřila a byla jsem zničená. Proto jsem vzala to místo na Mezinárodní škole v Londýně. Chtěla jsem zkrátka pryč. Dlouho jsem byla hodně zatrpklá. Ale jednoho dne jsem se vzbudila a řekla si, že když se nesmírím s tím, co se stalo, tak si vlastně zničím život. Ať jsem se vztekala jak chtěla a na všechno hleděla s kyselým obličejem, stejně se nic nezměnilo. Někdy člověka postihnou tvrdé, nespravedlivé věci, ale musí jít dál, nebo se zblázní.“

„Jsem rád, že jste k tomu dospěla. Nepochybně by to tak chtěl i váš přítel.“

„Souhlasím.“ Aline se na chvíli ponorila do myšlenek. Pak se výraz v její tváři rozjasnil. „Teď mě něco napadlo. Už když jste přišel poprvé k nám domů, zdál jste se mi nějaký povědomý. Když jsem byla v prvním ročníku na střední škole, šly jsme s kamarádkou na jarní divadelní představení do univerzity St. Joe's. Zrovna dávali *West Side Story*. Nehrál jste v tom náhodou?“

„Právě jsem poznal dívku jménem Ma-ríííí-a,“ začal Mike potichu zpívat.

„Tu píseň miluju. Byl jste to vy! A byl jste v tom moc dobrý. Já mám docela slušný soprán a zazpívala bych si s vámi, ale nechci, aby nás vyhodili z hospody.“

„Kdyby se jim to nelíbilo, mohli bychom jim místo toho zanotovat ‚Danny Boy‘, co říkáte?“

Aline se pobaveně a od srdce rozesmála. A uvědomila si, že se po dlouhé době cítí opravdu dobře.